

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 180.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623557712/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

o. s. v. *Clara* var ganske henrykt. »Og jeg skal have alle disse Skatte!»
udbrød hun. »Hvor har De dem dog fra?»

»Fra min Kostald!» svarede Fruen med det venligste Ansigt.
»Navnene ere rigtige, jeg har selv skrevet dem ud af min Geogra-
phi; det er en Bog, jeg har stor Gavn af!»

»Men saa er det Hele jo falsk!» raabte *Clara*.

»Tro bare, det er ægte,« sagde Fruen, »saa er det ægte.»

Af denne Slags var Alt, hvad der hørte til dette »Nachspiel».

Holger og *Herman* erfarede snart, hvem *Elisabeth* var, og *Herman*,
som den af hende selv Underrettede, kom hurtigst ind i Historien.

»Det Barn var det!» tænkte han, »det Barn, vi lovede at være Fa-
der og Beskytter!» Der gik Alvor igiennem hans Sjæl, han følte
igen Glæde over sin Opførsel, Tak til Gud, som havde beskyttet
hende og *han*.

»Mod til at tale til hende har jeg ikke!»

»Da har jeg!» sagde *Holger* og gik rask hen til Etatsraaden, som
han var inderlig glad ved at see, sagde han; den unge Dame havde
vist grebet et lykkeligt Nummer, vedblev han, og spurgte, hvad hun
havde faaet, om det var første Gang, hun var i Kjøbenhavn, om hun
alt her havde været paa mange Baller, hvilke Strykker hun havde
seet i Theatret? Kort, den sædvanlige Conversationsliste blev gjen-
nemgaaet; *Holger* talte saa utvungent, at *Elisabeth* næsten begyndte
at tvivle paa sin egen Hukommelse. *Herman* derimod nærmede sig
ikke, før Etatsraaden tog bort; til ham sagde han et Par Ord og
bøiede sig fremmed, med stor Høflighed, for *Elisabeth*.

Hvilken Aften! Aldrig havde Erindringen om Lønkammeret vær-
ret saa levende hos hende, som ved dette første Besøg i Salon-Ver-
denen, denne Indtrædelse just hos den gamle Baronesse. Mødet her
med de to Mænd fra hendes Livs mest angstfulde Aften bragte alle
hendes Lemmer til at zittre; endelig sad hun i Vognen.

»Det var nok for meget paa engang?» sagde Etatsraaden; »men nu
har Du seet den Stads!»

Elisabeth svarede ikke; der var i hendes Sjæl en Kamp, om hun
skulde, om hun kunde sige ham: disse to Mænd har jeg før seet,
den Ene, som nu stod saa fremmed at han ikke sagde et Ord til mig,
har været min Ledsager, min Hjælper; der kom en Undseelse over